

През лятото на 1913год. безкрайните преговори на съюзниците дотегнаха на всички. Наоколо природата бе разтлала своите изобилни дарове. Като ги гледаха, сърцата на нашите селяци-войници се свиваха от мъка - затъгуваха за родните поля ...

По скоро мир. Или война ! Мирът бе отложен и започна пак войната. Война между довчерашни другари по оръжие, между близки , и затова - война жестока... Току що бяхме прогонили общия враг и побързахме да се хванем за гуша, като немирни деца, на които дълго строгият баща е пречил да полудуват на свобода... За жалост и тоя път нашата тъжна българска история се повтори... Спомняте ли си поучителните разкази за бойните подвизи на дедите ни през миналите векове ?... Нашите разбили византийците при ..., но в това време маджарите оплячкосали страната им... Или обратното... Тягостно еднообразни събития, които се заредиха и в най-новата ни история.

На 21 юни бе третия ден от кървавата среща с гърците при Лакна. От три дни южното слънце гореше немилостиво разположеният по голите чукари на Круша планина бойци. Жаждата бе по-страшна от куршумите и гранатите, от които Драгоманци не са се бояли никога. Тоя път по-малко от всякога, защото на среща им бяха гърци. Едно смътно съзнание за войнишко превъзходство, някакво чувство на надменност на по-опитния и изпитания към новака, ги караше да гледат с презрение към многобройните гръцки колони, които идваха срещу тях. И три дни, гладни, жадни, изтощени, убивани, те стояха непоклатими на своите места като околни скали. Най-после обходени обградени, те щяха да пленени , ако не отстъпят.. и началството заповядва " Отстъпление". Повлякога се назад гордите и самонадеяни балканци - по неволя, сломени не толкова от врага, колкото от мъка и срам... Сбъдна се най-неочакваното , невъзможното, смъртно обидното...

Гърците са на няколко десетици крачки от фланга на 13 рота. Командирът и, капитан Петков , ранен в двата крака лежи на позицията и с мъка оправя своите войници на къде да вървят. Той не може, пък и не му се иска да върви с тях. Страшна тъга разяжда сърцето му. Чувства, че не може да преживее позора...

- Вървете към моста на Струма, четвъртият взвод да остане назад в прикритие, ... Спокойно, да не ви видят гърците, че бягате...

Изпитани бойни другари в толкова опасности, войниците не искат да изоставят своя водач. И неколцина от тях се втурнаха към него да го отенсат на ръце, да го спасят..

-Оставете ме, бързайте да спасите себе си, вие още сте нужни, не аз.. сухо и твърдо отсече той.

-В въображението му като мълния премина призракът на пленничеството. И той реши.

- Не, това удоволствие няма да им доставя, те няма да ме видят жив в тяхни ръце!

Примерен, решен, със светнали очи, той заговори кротко на стоящите около него войници.

-Вие искате да убият и вас и мен? Вървете,спасявайте се, аз ще остана тук!

И внезапно една мисъл го огря. Той извади от джоба си грижливо сгънат пакет и го предаде на един от войниците.

- А който от вас остане жив, нека занесе този плик на годеницата ми.

Зачервеното от слънцето лице потъмня още повече. Изви главата си, за да скрие от войниците своята мъка...

кап.Петковъ: Спасявайте се, азъ ще остана

Написано от ivailo

Неделя, 21 Октомври 2018 19:17

Всяка минута беше вече съдбоносна. Верните му войници се сбoguваха и бързо отделчиха. По тъмните задебели лица лъснаха сълзи...

На върха на висотата се появиха първите гръцки войници. На няколко крачки от тях Капитан Петков лежеше с разбит череп, захапал револвера си...

кап. Аристотел Петков, родом от Видин. Командир на 1ва рота от 25ти Драгомански полк. Загинал на 21 юни 1913 г. в боевете при Лакна с гръците.

сп. Завети, март 1934 г. кн 6

//